

Nem szabálygyűjtemény, nem önmagukban álló parancsok. Az 1–4. v. emlékezteti a hívőket új helyzetükre, új életükre, vagyis arra, amit Isten tett velünk. Mindig az az első, amit Isten tett velünk. Pl. 2Móz 19,4: „Ti láttátok, mit cselekedtem...” – mondja Isten, és ezután kéri, hogy hallgassanak rá. 1Jn 4,19: „Mi azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket.”

Meghaltatok, feltámadtatok (Róm 6,11): ezt Isten tette velünk azzal, hogy Jézus Krisztus meghalt értünk, hogy örök életünk legyen; azzal, hogy ez az örömhír eljutott hozzánk és „szíven talált” minket. Ezzel levetettük a régi életet, amelyet a bűn határozott meg. Az új, örök életünk van elrejtve Krisztussal, aki „odafent, az Isten jobbján” van. El van rejtve, azaz biztonságban van. Mégis látszik, mert már most is élhetjük azt az életet, amit tőle kaptunk: ami az Övé, amelyben nem a bűn uralkodik.

Azért kell az odafennvalókat keresnünk, mert a mi igazi életünk ott van. – Ellentéte az, ha valaki a földön jól „berendezkedett”, sikeres, úgy gondolja, hogy nincs szüksége semmire; amit Istennek kellene megköszönnie, azt magától várja. Ha az itteni berendezkedéssel foglalkozom, előbb-utóbb nem fogok vágyani a mennyre. De Isten azt akarja, hogy vágyjunk oda; arra, amit Ő készített, amiért odaadta Fiát; és hogy ami ebből már a földön is a miénk lehet, azt vegyük is el az Ő kezéből és éljünk vele. Ezért ad itt, ebben az igében is parancsokat: elmondja, mit kaptunk és hogyan élhetünk azzal.

Meghaltatok – öldököljétek meg (folyamatosan). Nem ellentét, hanem következik belőle. A testi halál után egy ideig még megvannak bizonyos életfunkciók. Itt a régi, a saját útját járó, Istent nem ismerő „élet” haláláról van szó. Új emberek lettünk, de a testünk (a biológiai) ugyanaz maradt. Megmaradtak bennünk a régi reflexek, bejáratott gondolkodásmódok. Ezek továbbra is a kísértő eszközei lehetnek. Ne hagyjuk! Paráznaság, fösvenység stb.: előjönnek, de folyamatosan öldökölnünk kell. – Ez bálványimádás, Isten haragszik rá, haragudott ránk, amíg abban jártunk. Ezért kell elvetnünk, nemcsak a „bűnös tulajdonságokat”, hanem az egyedi bűnöket is.

„Levetkeztétek” a régit, ezért vessétek is el. Felöltöztétek az új embert – ezért „öltsetek magatokra” (10.12). – Az új ember, amit felöltöztünk: a menyegzői ruha. Ezzel jutunk be Isten országába (a bejáratnál kapjuk). Ez egy „megújuló ruha” (10. v.). Meg tud tisztulni, ha bepiszkolódik, ill. munkálja a változást a Teremtő képmására – ha mi is felöltjük mindazt, ami a „ruhához tartozik”.

- Könyörületes szív, jóság, alázat, szelídség, türelem: mert Isten választottai vagyunk. Ezek Isten, ill. Jézus tulajdonságai is: „tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok”; „megalázta magát”.
- Megbocsátás: mert Krisztus a mi életünk, aki megbocsátott nekünk. Elszenvedett minket szeretetben, ezért tudjuk mi is „elszenvedni egymást szeretetben”.
- Szeretet: „tökéletesen összefog mindent”, az eddigieket is. „Türelmes, jóságos, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem keresi a maga hasznát” – mind Jézus Krisztusban található. Tőle kapjuk, ezért kell felöltöznünk „minden fölé”.

Egy testben hívtunk el (15). Ezt a testet Isten békessége tartja össze. Ez a csak Istennél megtalálható békesség, amely megbocsátáson keresztül működik. Nekünk is úgy van békességünk Istennel, hogy Ő megbocsátott nekünk. A Krisztus-testben is akkor van meg Isten békessége, ha megbocsátanak egymásnak. Hálaság egymásért is, mert egymást (a gyülekezetet) is Istentől kapták. „Mindenért hálát adjatok.”

Krisztus beszéde – gazdagon. Az is, amit Ő maga tanított, az is, amit róla tudunk az Igéből, az egyre inkább a miénk lehet. Ezt kérjük, és így olvassuk és hallgassuk az igét! Így egyre jobban megismerjük Őt, és tudni fogjuk, mit tenne, mondana adott helyzetben, mi az üzenete nekem vagy a másik embernek, hogyan látja a világban történő dolgokat. Ekkor tudjuk helyesen „tanítani és inteni” egymást – „zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel” is, ha mi magunk(ban) is hálával mondjuk ezeket az Úrnak.

Mindent az Úr Jézus nevében tegyetek. Nem azt jelenti, hogy az Ő nevét emlegetve. (Mt 7,21–23) Ismerjük (és egyre jobban ismerjük) Őt, ezért tudjuk, mi az, amihez Ő a nevét adja. Aki valaki más (megbízó) nevében szól vagy cselekszik, nem tehet akármit, csak azt, ami az ő szándékának / tetszésének megfelel. Jézus tudja, mit cselekszem az Ő nevében, és mit teszek csak „az Ő nevével felcímkezve”. – Meg kell ismernem Őt, tudnom kell, mi az, ami tetszik neki, és akkor küld, hogy az Ő nevében szóljak / cselekedjek. Ha hálás vagyok az Atyának, akkor tudok valóban Jézus nevében cselekedni. *Mindent* az Ő nevében – hogy egyértelműen ismerhessék meg rajtam keresztül Jézust.

Kol 2,6–7

Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is öbenne. Gyökerezetek meg és épüljete fel öbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb.